

A siker titka: kitartás

A Toyota Mayer országos hírvé budakeszi márkakereskedés, 1992 óta elkötelezett partnere a Toyotának. Jelenleg az egyik legnagyobb magyarországi Toyota Márkakereskedés és szerviz, 100%-ban magyar magánszemélyek tulajdonában van, minden tulajdonos aktívan részt vesz a cég napi feladataiban. A három telephelyükön több mint 100 embernek adnak munkát. Az egyik alapító, **Mayer Gábor** tulajdonos, ügyvezető szerint az állandó fejlődés és a kitartás alapvető feltétel, de a budakeszi sváb felmenőktől kapott szellemi örökség: a precizitás és a megbízhatóság is fontos eleme a sikernek.

■ Mik az alapvető feltételei a sikernek?

Mayer Gábor: A titok nem csak bennünk rejlik, egy olyan márka mellett tettük le voksunkat 30 évvel ezelőtt, mely önmagában egy sikeres „brand” vagy termék, magas minőségi színvonalat és állandó megbízhatóságot képvisel. Ez mindenképpen kulcsszerepet játszik abban, hogy márkakereskedésünk jelentős fejlődésen ment keresztül fennállása óta szinte folyamatosan. Természetesen a sikerhez egy megfontolt üzleti stratégia sem árt, amit tulajdonostársaimmal a hosszú évek alatt közösen alakítottunk ki. Megvolt a kezdeti tanulódőszak, voltak felfutások, hullámvölgyek, mindenesetre a cég a piaci viszonyokhoz képest óriásit fejlődött. A jelenlegi piaci körülmények, a gyártási és szállítási problémák eléggé megnehezítik a pontos tervezést, így nehéz kiszámítani, hogy milyen lesz a jövő. Ehhez kell igazodnunk.

■ **Ez a jelen, de nem volt mindig így. Olvastam, hogy 10 000-nél több autót adtak el, használtak 6000-nél többet, és a szerviz hálózatuk folyamatosan fejlődött. Tehát a vállalkozás egyértelműen sikeres, és úgy tűnik, kívülállóként szemlélve, mint hogyha ez a siker folyamatos lett volna. Mik voltak a nehézségek? Emberileg, szakmailag mik a feltételei annak, hogy valaki megtalálja az utat, a neki megfelelő márkát, partnert, és hogy a márka is elfogadja őt?**

M. G.: A márka harminc évvel ezelőtt véletlenül jött az utamba. A Toyota nem is létezett Magyarországon annak idején, éppen akkor nyitottak és kerestek vállalkozásokat. Ha most azokkal a feltételekkel jelentkeznenk náluk, mint akkor, megmosolyognának. Egy családi háznak az udvarán kezdtünk el autót árulni, ami nem Toyota színvonal. Aztán az igények nőttek, mi ezzel együtt fejlődünk. Minden olyan összeget, amit a vállalkozás pluszban kitermelt, azt mindig visszaforgattuk a létesítménybe, épületbe, tovább léptünk, nyitottunk kereskedést Pilisvörösváron, Székesfehérváron. A nyereség döntő többségét mindig visszaforgattuk a vállalkozásba.

■ **Akkor, bármennyire is közhely, de a sváb takarékoság is ott van a vérében, és ez meghozta az eredményt...**

M. G.: Az ésszerűség inkább, de az mindenképpen. A másik nagyon fontos szempont volt, hogy próbáltunk megfelelni az ügyfél igényeknek. Ezt egyre nehezebb tartani, mert az igények sokkal jobban nőnek, mint ahogy mi ezt követni tudjuk. Tehát nagyon nehéz azt, az ügyfelek által elvárt minőséget produkálni, amit mi szeretnénk. Nehéz a munkatársainkat is megtanítani arra, hogyan kell kiszolgálni az ügyfeleket, ez egy állandó kihívás, aminek igyekszünk folyamatosan megfelelni.

■ **Hogy tudják ezt a csodát megvalósítani, hogy gyakorlatilag a válságok jönnek-mennek, önök pedig mindig az ár, a hullámok fölött maradnak. Tehát, visszatérek a kiindulóponthoz: mi a titok?**

M. G.: A Toyota azt szeretné, hogy ne a világ legjobb márkakereskedése, hanem a város legjobb márkakereskedése legyünk! Ez a gondolkodás közelebb hozza, elérhetővé teszi a célt és folyamatos megújulásra, tovább-

lépésre ösztönöz bennünket. Egyszerűen inspirál, hogy ne legyünk elégedettek és minduntalan tovább akarjunk fejlődni.

■ **Ha a konkurenciát helyi szinten nézem, az Opel Intert is jól teljesít külső szemlélői szemmel nézve. El tudná azt képzelni, hogy akár az Opellel is ugyanezt a sikert elérte volna? Én feltételezem, hogy igen.**

M. G.: Az Opel-képviselőt az unokatestvérem cége, ő is nagyon magas szinten működteti a vállalkozását, odafigyelt minden fontos részletkérdésre, ami a sikerhez kellett.

■ **Mégiscsak kell legyen valamilyen családi indíttatás önök mögött, olyan egyéni titok, ami márkafüggetlenül kicsiholta a sikert...**

M. G.: Talán a kitartás, a nem megfutamodás a dolgok elől, ez lehet a titok. Igazából nagy csodadolgok nincsenek, nincs ebben varázslat. A szülői háttér is számít, persze. A szülők is végigküzdötték azokat a nehéz időszakokat, amikor ők voltak fiatalok. Mi heten vagyunk testvérek, tehát azért a nélkülözésből kinő az ember. Hozzászokunk ahhoz, hogy mindenért meg kell küzdeni. Igazából ez lehet talán az egyik motiváció.

■ **Miről szólt a vállalkozói lét előtt az élete? A sportról, a biatlonról?**

M. G.: Igen, az élvonalban sportoltam. Voltam három olimpián, mint résztvevő még annak idején, ugyan olimpiai bajnok nem lettem – habár szerettem volna –, de ahhoz kevés volt a képességem, voltak hiányosságok, meg a lehetőségekből is lehetett volna több. Aztán egyszer csak jött a rendszerváltás, megszűntek a sportegyesületek, megszűntek a lehetőségek, az amúgy se nagy mozgástér tovább csökkent. A sportegyesületet fől-számolták, a szakosztályt is. Új utakra kellett lépni, és akkor jött ez a lehetőség, hogy az ember elindított egy vállalkozást. Senkinek nem volt semmije, tehát a semmiből indultunk, amikor az erdészethél kivettük a javító-műhelyt, onnan indult az egész történet. Voltak nehéz időszakok, a válságokat pedig át kellett vészelné. Volt egy idő, amikor egész jó számban adtunk el autót, és aztán volt, amikor ennek csak a töredékét. Akkor a szerviz elhívta a céget, éppen annyit termelt, hogy megéltünk belőle.

■ **Jól sejtem, hogy most is sportol?**

M. G.: Hát, sportolgatok, néha kicsit futok, de már viszonylag keveset. Számomra a sportolás az, ha valaki napi egy-két órát sportol, de ennyi időm nincsen, ez heti 2-3 alkalomra szűkült, sajnos.

■ **Hogyan emlékszik vissza, mekkora törés volt az életében a váltás, amikor megszűnt minden lehetőség a sportban ön számára?**

M. G.: Egy sportoló a karrierje csúcspontján mindig azt hiszi, azt reméli, hogy soha nem lesz vége a sikereknek, a pályafutásnak. Aztán, amikor látja, érzi, hogy egyre nehezebb naponta lefutni egy x mennyiségű kilométert, meg jönnek föl a fiatalok, és már 33 évesen kell versenyezni a 20 évesekkel, na, ekkor elgondolkozik azon, hogy mi értelme van ennek, hiszen ez már nem esik annyira jól. Nagyon emlékezetes számomra, és így utólag nagyon felértékelődik az hogy biatlonos sportolóként Szarajevóban 1984-ben a téli olimpián én vittem a magyar olimpiai zászlót. Amikor a cégünkkel szerződést

kötöttünk a Toyota japán elnökével, akkor ez a bizalmukat mindenképp megerősítette, hogy ez az ember vitte a magyar zászlót egy olimpián. Az mondták, ha egy nemzet annyira megbízik valakiben, hogy ő vihetheti a nemzeti lobogót, akkor ez nagy dolog. Aztán később '88-ban voltam Calgaryban az olimpián, majd 32 évesen '92-ben Albertville-ben is.

■ **A családjáról nem sokat mesélt.**

M. G.: Tősgyökeres budakesziek vagyunk, sváb származásúak. A nagyszüleim németül jobban tudtak, mint magyarul, de érdekes módon Németországban egész életükben soha nem jártak. 1740-ben vándoroltak be az őseink, tehát a nyolcadik generációnk él itt Budakeszin. Most is itt élek családommal. Mindenkire büszke vagyok a családból, főképp a szüleimre, az édesapámra, aki végigküzdötte az életét, felnevelt ennyi gyereket, taníttatott bennünket. Főkönyvelő volt, a számok világában élt. És amikor elment nyugdíjba, utána nem tudta elviselni azt, amit itt ebben a cégben könyvelés terén művelünk, ezért beszállt, és nyugdíj mellett rengeteget dolgozott itt, hosszú évtizedeken keresztül könyvelt nekünk, a cégnek. Ez nagyon jó volt, mert ő odafigyelt minden fillérre.

■ **Mit gondol arról a vállalkozói világról, ami azért negatívumokkal is terhelt? Ha a rendszerváltozás körüli időkre gondolok, mindenképp igaz ez.**

M. G.: Mindig igyekeztünk megfizetni mindent, amit kellett, az államnak és a dolgozóinknak. Törekedtünk mindig arra, hogy tiszta eszközökkel működjön a vállalkozás. Ezt a céget nemcsak mi alapítottuk, hanem Kovács József barátommal együtt indítottuk el. Ő is Budakeszin lakott, sajnos már meghalt, viszonylag fiatalon, utána a fia, Kovács Domonkos vette át az ő helyét. Így most hárman, Imre öcsémmel vagyunk a tulajdonosok.

■ **Mit gondol arról, ami itt az elmúlt 10–15 évben változott, alakult, fejlődött Budakeszin? Mindenki másképp**

látja, de azért a többség azt mondja, hogy a fejlődés érzékelhető. Mit gondol erről, és hogyan látja a jövőt?

M. G.: Kritizálni nagyon könnyű... Én többször végig gondoltam, hogy nincs az a pénz, amiért én Budakeszin polgármester lennék, vagy bármilyen funkciót vállalnék, mert nagyon meg vannak kötve a lehetőségek, keskeny a mozgástér. Másrészt, ha valamit kitalál az ember, akkor ezzel mindig valakiknek az érdekeit sérti. Nagyon nehéz megfelelni azoknak az elvárásoknak, amik egy ilyen növekvő városban egyre csak fokozódnak. Nyilván, szeretnék egy sokkal jobb és szebb várost, de adótak a lehetőségek. Bízunk benne, hogy minél több pénz jut arra, hogy tovább fejlesszék Budakeszit, az újításokat, a fejlődést nehéz megállítani. Budakeszi egy nagyon jó helyen lévő, óriási átmenő forgalommal rendelkező település, ez vonzza a vállalkozásokat. Volt olyan időszak, amikor nem nagyon támogatták a helyi vállalkozásokat, amelyeknek terület és telephely kell, ezért rontják

a városkép természetközeli arculatát, de az ő bevételeik nélkül nincsen fejlődés. Ezért nagyon nehéz megítélni, hogy mi a jó és helyes döntés ez ügyben. Nyilván, mint budakeszi lakos én is azt szeretném, hogy csak erdő legyen, csönd és nyugalom, de ez sokkal bonyolultabb kérdés. Közben meg folyamatosan költöznek ide az emberek, egyre népszerűbb a város, de vannak ez ügyben nálam okosabb emberek, akik majd eldöntik, hogy hogyan lehet ezt jól csinálni.

■ **Ha 10 év múlva megkérdezném, hogy mire a legbüszkébb, vajon mi lenne az?**

M. G.: 60 fölött az ember egy kicsit azért óvatosabban tervez. Mindenesetre nagy büszkeséggel töltene el, ha 10 év múlva ez a vállalkozás hasonlóan sikeres időszakot maga mögött tudva tudna továbbra is biztos megélhetést nyújtani dolgozóinak és családjainak. Őszintén remélem, hogy még akkor is aktív részese leszek a cég sikereinek a Jóisten segédelmével. **Sükösd Levente**

A zenepedagógusnak nem munkája, hivatása van

A Budakeszi Zeneiskola 1996-ban vette fel a jeles zenepedagógus, Czövek Erna nevét. A magyar zongoraoktatás egyik legjelesebb tanáregyénisége a romániai Orsován született 1899. december 23-án. Ő volt egyik kezdeményezője a kodályi nemzeti zenekultúra, illetve koncepció megvalósításának a hangszer- és a szolfézsoktatás területén. Sokat tett a magyar zeneoktatás modernizálásáért. 1961-ben költözött Budakeszire, s itt élt 1968-ig a Petőfi Sándor utca 15. szám alatt. Ebben az időben hozták létre a községen belül az első Zeneoktatói Munkaközösséget az ő tantestületének tagjaiból. Czövek Erna zenepedagógiai munkássága a mai magyar zongoraoktatás alapjait teremtette meg. Személyisége nagy hatással volt mind tanítványaira, mind az irányítása alatt működő tanárookra. Igaz ez az olyan későbbi szellemi utódokra is, mint **Barcsik Hédi**, a Czövek Erna Alapfokú Művészeti Iskola intézményvezetője, **Bonis-bona-díjas mesterpedagógusa**, és **Ködöböcz Judit** zongoratanár, a billentyűs tanszak vezetője.

■ Sétálva itt a folyosón a gyerekkori emlékeim jöttek elő. Egykor 8-9 éves, zongoraórákra járó kisdíák voltam Marosvásárhelyen... Nem lett belőlem zongorista, de meghatározó volt az a másfél év, amennyit ott eltöltöttem. Az emlékek hatására az vetődött fel bennem, hogy vajon mitől jó egy zenetanár? Mitől jó egy pedagógus, és mitől lesz jó maga az intéz-

mény, maga az iskola a gyerek szempontjából?

Barcsik Hédi: Szerintem az a legfontosabb, hogy a tanár ne csak tanítson, hanem személyiségformáló oktatást is végezzen a zenetanításon keresztül. Nem csupán az átadott anyagmennyiség fontos, hanem az is, hogy szemléletmódot, életfelfogást, egyfajta kultúrát közvetítsünk a gyerekek felé.

Ködöböcz Judit: Én azt gondolom, a jó zenetanárnak az ismérve mindenekelőtt az, hogy a hangszerének a tudója. Hogyan műveli a saját hangszerét, mennyit gyakorol a saját hangszerén, mert ezeken a gyakorlati folyamatokon keresztül élet-hosszig lehet tanulni és ezt a tudást átadni. A gyerekeknek a szívemet is odaadom, és nekem olyan szerencsés helyzetem van, hogy ezt a zenén keresztül tehetem. A zeneiskola pedig attól jó, hogy van egy olyan együttműködő közösség, amely teljes mértékben eltér az általános iskolától, ahol sokkal érzékenyebb emberek dolgoznak együtt, és tesznek egy közös ügyért. Egymás növendékeit is formáljuk, tehát közösséget is építünk és személyiséget is formálunk, ahogy azt Hédi is mondta.

■ **Mondhatjuk-e, hogy különleges a Czövek Erna iskola országos szinten? És ha igen, akkor miben különleges?**

B. H.: Különlegesek vagyunk és egyediek. Egy élenjáró iskoláról van szó a kezdetektől fogva. Jelenleg 430 gyerek jár hozzánk, ha a zsámbéki tagintézményünket is ideszámítom. A különlegességünk abban rejlik, hogy az aktuális tanév adottságainak